

הדלעת הקסומה

ס. דרמודהין (1968)

בכפר אחד חי איכר בשם סיברי. הוא היה עובד טוב וחרוץ, אך מזל רב לא היה לו. יזרע תירס בשדה שלו, והציפורים יאכלו את הזרעים. ילך ליער – יתעה. ופעם חיפש ביער שורשי עשבים אכילים. ופתאום משיח קוצני נשמע קול הקורא בשמו. סיברי הביט סביב – אין איש. "נדמה היה לי" חשב סיברי. אך כשרק התרחק מהשיח הקול נשמע שוב. סיברי הזיז את הענפים הקוצניים וראה דלעת רגילה. איך, חשב סיברי, מה תועלת מדלעת כזו. היא בוודאי

ריקה. הוא נאנח ועזב את ענפי השיח.
אך באותו רגע הדלעת התנדנדה וסיברי
שוב שמע את שמו.
"סיברי תוציא אותי מהקוצים!"

סיברי לא רצה להידחף לתוך הקוצים,
אך קולה של הדלעת היה עצוב כזה
שהחליט:
"מילא, אולי למישהו יועיל הדבר".

הוא הוציא את הדלעת למקום פנוי ואז
היא התחילה לדבר.
"תודה סיברי. עכשיו אוכל לעזור לך. קח
אותי אליך הביתה."
סיברי הביא את הדלעת לבית שלו ושם
היא אמרה:
"אני יכולה להתמלא במה שאתה רק
רוצה. רק תגיד."
סיברי לא האמין לה אבל בבדחנות אמר:
"אם את כל כך נדיבה, דלעת, אז תאכילי
אותי קוסקוס בשמן בוטנים."
הוא לא הספיק לגמור את דבריו
כשהדלעת התמלאה בקוסקוס שמן.
מאז סיברי התחיל לחיות טוב. שלושה
ימים התמלאה הדלעת באורז, בבשר
ושוב בקוסקוס. סיברי יכול היה לתת

אוכל לשכנים, אכל בעצמו לשובע
ולקראת סוף היום השלישי כל הכפר היה
כבר שבע. שמועות על דלעת הפלא
התפשטו בכל הסביבה והגיעו לאוזניו של
המושל. המושל היה חמדן וסקרן והחליט
להסתכל על הפלא הלא נשמע. הוא בא
לכפר שבו חי סיברי וביקש לראות את
הדלעת. סיברי הוציא את הדלעת
מהבית, מילא אותה בקוסקוס, אורז,
בשר ובפרות טריים. המושל שבע ושבעו
גם שומרי הראש שלו שבאו אתו. כולם
התפעלו מהדלעת הנפלאה.
"וביקשת ממנה זהב?" התעניין פתאום
המושל.
"לא, לא חשבתי על כך!"
ואז המושל הורה לדלעת להתמלא

במטבעות זהב. תוך רגע התרוממה
ערמה של זהב שסיברי מעולם לא ראה
כזו. עיניו של מושל הבריקו.

"אז אתה טיפש, סיברי!" הוא קרא
"לבקש אצל דלעת

כזו אורז וקוסקוס
בלבד! אינך שווה
להחזיק את הדלעת.

אני לוקח אותה
לאחוזת שלי!"

לא נשאר לסיברי
אלא להסכים. לא

מתנגדים למושל. שומרים מזוינים מלווים
אותו. והמושל לקח את הדלעת. צריף
של סיברי התרוקן, שוב השתלטו עליו
העוני והדאגה.

עברו חודשים. קרה שסיברי עבר שוב
ביער ליד המקום בו מצא את הדלעת.
הוא נעמד לפני השיח הקוצני ונאנח:
"אוי דלעת, דלעת!"
ופתאום מהשיח נשמע קול הקורא בשמו.
רק שהקול היה הפעם עבה וגס יותר.
סיברי שמח. חשב שמצא עוד דלעת.
הוא ניגש לשיחים, הזיז ענפים קוצניים
ובאמצע השיח ראה מרצפת. מרובעת,
ישרה, אפורה.
"סתם אבן!" פלט סיברי מאוכזב.
המרצפת קפצה ונתנה לו מכה בראש.
מכה כזו שהראש צלצל כמו סיר ריק.
"צריך ללמד אתך, טיפש, לקרוא לי
בכבוד!" קראה המרצפת בקול שנשמע
בכל היער "אני לא סתם מרצפת. אני

אריח משובח ויקר ערך."
סיברי שתק ורק שפשף את מקום המכה.
הוא התחיל כבר ללכת מהמקום, אך
פתאום בא לו רעיון. הוא יביא את האבן
למושל שלקח ממנו את הדלעת.
הוא חזר, הרים את האבן והלך אתה
לבית המושל.
"באת לקחת את הדלעת?" קרא המושל
כשראה את סיברי. "תסתלק מכאן מהר,
אחרת אומר לשומרים לכלוא אתך בבית
סוהר."
"לא" הרגיע אותו סיברי "הבאתי לך דבר
פלא הרבה יותר טוב."
הוא הוציא את האבן מתחת למעיל
והושיט אותה למושל. וזה התרגז.
"אתה רוצה להפתיע אותי באבן

המלוכלכת הזו? ברח.."
המושל לא הספיק לגמור כי פתאום קיבל
מכה חזקה בראש.

"אוי, האבן המקוללת!!" קרא המושל.
"אבן מקוללת!" קראו אחריו השומרים.
אבל האבן נתנה לכל אחד מכה טובה
בראש כך שבמקום צמחה מיד חבורה
גדולה.

"סלקו את האבן המקוללת!" קרא המושל
כשהוא חובש על ראשו את הבובו שלו.
"הי, אתה!" קראו השומרים לסיברי "קח
מכאן את האבן שלך!"

השומרים ניסו להסתתר מאחורי סיברי,
אך האבן המשיכה לקפוץ ובצלצול מכה
אותם בראשיהם, בישבנים ובגבות.
המושל עם כל השומרים התפזרו, כשהם

מקללים ומכנים את אבן בכל מיני מילים
גסות. והיא קפצה אחריהם ומכה שוב
ושוב. בסוף הפסיקה עייפה, נפלה תחת
שיח אקציה, ושם היא בוודאי מונחת עד
היום. כמובן אם מישהו לא הרים אותה
בינתיים.

סיברי חיפש ומצא את הדלעת שלו וחזר
אתה לכפר. ומאז כל מי שמבקר בצריף
של סיברי אוכל קוסקוס הטעים. גם אני
טעמתי אותו כשביקרתי אצל סיברי. זו
המנה הטעימה ביותר שניתן למצוא על
חופי נהר ניגר. ואם אינכם מאמינים
ביקרו אצל סיברי וטעמו את הדייסה
מהדלעת הקסומה. סיברי מכבד את כל
אחד שבא. הוא גר בצריף העומד תחת
הבאובב הגדול הצומח במטע של מנגו.